

Alligevel har vi set flere eksempler på, at dette samarbejde ikke fungerer optimalt. I sådanne sager er det barnet, der er offeret. Det må simpelt hen ikke ske, at hensynet til barnets tarv bliver offer for f.eks. en kommunes økonomiske problemer.

Anbringelse af et barn skal ikke komme an på, om kommunen har råd eller ej, eller at skiftende sagsbehandlere har skiftende holdninger til, hvad der er den rigtige foranstaltning. I sådanne sager ville det være en mulighed at lade Den Sociale Ankestyrelse vurdere, hvad der er bedst for barnet. Det skal komme an på en grundig, individuel vurdering af den konkrete situation.

Kl. 18.20

På baggrund af det stillede forslag vil vi fra Socialdemokratiets side bede socialministeren sandsynliggøre over for Socialudvalget, i hvilket omfang lovændringerne fra 2000 i tilstrækkelig grad sikrer sammenhæng i anbringelsesforløbet. Hvis der ikke er den sammenhæng, vil vi i Socialdemokratiet være positive over for et forslag af denne art, som ser nærmere på mulighederne for at styrke børnenes retssikkerhed og tarv.

Pia Kristensen (DF):

I Dansk Folkeparti er vi positive over for forslaget.

Ved tvangsanbringelser og frivillige anbringelser er det selvfølgelig først og fremmest barnets tarv, det drejer sig om. Det er slemt nok for et barn at blive anbragt uden for hjemmet, så det er selvfølgelig utrolig vigtigt, at der er sammenhæng, tryghed og stabilitet i barnets dagligdag.

Vi er enige med forslagsstillerne i, at man ud fra en helhedsbetragtning må vurdere, om der er medlemmer af familien eller netværket, der kan træde til som anbringelsessted. På denne måde har barnet en god mulighed for at opretholde kontakten med forældre og bedsteforældre.

Det er ligeledes vigtigt, at man kan gribe ind over for kommuner, der i urimelig grad flytter børn fra det ene sted til det andet. Det er bestemt ikke i barnets tarv, at man forstyrrer stabiliteten og trygheden. Det samme gælder for mange forskellige sagsbehandlere med hver sin handleplan; det skaber kun kaos og forvirring.

Som sagt, Dansk Folkeparti er positive over for forslaget, og vi ser frem til det fortsatte udvalgsarbejde.

Anders Stenild (KF):

Vi giver også her forslagsstilleren, SF, ret i, at der skal gøres en særlig indsats for de svage og udsatte børn i samfundet. Disse børn kommer ofte fra familier, hvor forholdene må betegnes som kummerlige, og hvor omsorg, kærlighed og forældrenes evne til at sætte grænser mangler. Disse svage børn har samfundet en forpligtelse over for, således at vi får brudt den dårlige cirkel og den sociale arv, hvor man for ofte ser mønstret gentage sig gennem generationer.

Vi har en række private opholdssteder af vidt forskellig art, og derfor er det relevant at få sat fokus på kvaliteten af og resultaterne fra disse opholdssteder. Der bliver brugt mange, mange ressourcer på området. Det er vigtigt, at det anbragte barn oplever ægte kærlighed og omsorg, og her spiller stabilitet og tryghed samt en vis form for fasthed i opdragelsen en væsentlig rolle. Det mener vi varetages bedst af familien, og kan det ikke lade sig gøre, så af det nære netværk og pårørende.

Regeringen har den opfattelse, at den nuværende lovgivning allerede giver mulighed for i høj grad at sikre disse udsatte grupper af børn og unge. Derfor finder vi det naturligt at afvise forslaget.

Margrethe Vestager (RV):

Vi deler fuldt ud forslagsstillerens optagethed af barnets tarv. Især børn og unge, som har brug for særlig støtte, bør have vores opmærksomhed, og det er min vurdering efter de ordførertaler, vi allerede nu har hørt, at vi alle deler frustrationen over de enkeltsager, som vi får kendskab til, både fra nogle af de eksempler, som er nævnt i forslaget, og også i sager om børn og unge, som bliver kastet fra det ene anbringelsessted til det næste.

Når det er sagt, er det da også svært at frigøre sig fra en fornemmelse af, at beslutningsforslaget lægger endnu flere lapper på et område, der i forvejen er svært at overskue og følge for alle, der er optaget af udsatte børns vilkår. Det gælder f.eks. forholdet mellem den kommune, som anbringer barnet, og den kommune, som er handlekommune. Det gælder spørgsmålet om klageadgang, hvor det ikke kun er hensynet til, at voksne med kendskab til barnet kan klage, men også hensynet til, at klagen af hensyn til barnet afgøres rigtigt og så hurtigt som muligt.

Jeg tror, forslagsstillerne har ret i, at vi har brug for at se på området, på den ene side at for-
enkle, men samtidig også at se meget direkte på